

[Arne Melchior]

Vi skal naturligvis fortsat glæde os over enhver liberalisering i Øst, men ikke dermed tro, at vore egne udenrigspolitiske problemer dermed bliver mindre komplicerede.«

Jeg er overbevist om, at når der er tale om udenrigspolitiske problemer, er der ikke mindst tænkt på de sikkerhedspolitiske problemer.

Dette er vor situation, og vi har ikke råd til at slappe af for tiden. I Sovjetunionen er der jo sket en centralisering – lad mig gentage fra forrige uge, at præsidenten og generalsekretæren nu er én og samme person – og i næste uge skal der vedtages en forfatning, som har været kendt af befolkningen i én måned. I et land med 285 millioner mennesker vedtages en ny forfatning på en måneds tid. Det er arten af det styre, vi står over for.

Hvis der skulle ske noget med Sovjetunionens topledelse, som vi alle er enige om ikke er ønsket, er der mange i Europa og USA, der mener, at vi står over for en af de allerfarligste situationer for Europas tryghed og sikkerhed og de vestlige landes selvstændighed i lange tider, og det er det, et forsvar skal være gearret til at klare.

Jeg skal af afsnittene i redegørelsen kun gå ind på et, nemlig reformen, som der står, af værnepligtslønnen. Den er jeg noget betænkelig ved. Det lyder til at begynde med sympatisk, men så tænker man sig jo lidt om, og det er jeg bange for at man ikke har gjort i Forsvarsministeriet, for jeg har hørt noget om, at det udvalg, der skal undersøge effekten af noget sådant, først er nedsat meget sent.

Jeg skal erindre om et aktstykke, nr. 420, fra Forsvarsministeriet, der er så gammelt som fra den 4. maj 1976. Deri skrev man dengang – det var en socialdemokratisk regering, men det blev altså vedtaget, vistnok af et enigt Finansudvalg eller et næsten enigt Finansudvalg – »at det må anses for ønskeligt, at der gennemføres en egentlig aflønning, der i rimeligt omfang stiller de unge, der indkaldes til aftjening af værnepligten, lige med de unge, der undgår indkaldelse.«

Forsvarsministerens sammenligning med, hvad man gør i Sverige og Norge, er ikke rigtig holdbar, idet situationen er den, at Sverige og Norge indkalder hele årgangen, medens vi i Danmark altså har denne forskelsbehandling, som der meget rigtigt er peget på, af unge af samme årgang.

Og så skal jeg minde forsvarsministeren om – det står lidt længere nede i aktstykket – at man dengang kom til det resultat, at bruttoudgiften ville være 313 mio. kr., men at merudgiften for det offentlige kun ville være 102 mio. kr., altså en tredjedel. Det skyldes, at en del af udgiften kommer tilbage igen i form af skatter og sparede sociale udgifter.

På den baggrund vil jeg gerne stille forsvarsministeren det spørgsmål, som han måske endnu ikke i dag er i stand til at besvare, men så kan vi jo høre om det senere: Hvor mange mands indkaldelse tror forsvarsministeren egentlig der ligger i dette forslag? Skal man virkelig tage en rimelig motivation væk fra de værnepligtige for at opnå så lidt, som jeg antager det vil give?

Når fru Annette Just talte om, at forsvaret skal være vagthund – og så kom der noget om, at vi kun lige skulle give et lille bjæf – må jeg erklære mig uenig, skønt jeg ofte i forsvarssammenhæng er meget enig med fru Annette Just, hvad jeg påskønner. Jeg må sige til fru Annette Just, til forsvarsministeren og til de partier, der nu skal til at forhandle: Der er kun ét, der duer, og det er et fuldt NATO-medlemskab – og et fuldt ansvarligt NATO-medlemskab.

Når vi skriver 1989, skal vi nok høre mere om pengene, for jeg fulgte den amerikanske valgkamp tæt, og begge sider – både i præsidentvalget og i kongresvalgene – talte om, at det nu snart må være på tide, at Europa betaler sin passende andel for at få vogtet sin frihed. Det kommer vi til at høre mere om, det skal man vist ikke være nogen stor spåmand for at forudsige, og derfor vil vi blive nødt til at tale mere endnu om pengene.

Det tragiske ved denne redegørelse er, at Venstre og De Konservative – sådan opfatter vi også i CD redegørelsen – har gjort nulløsningen stueren. Så længe man måtte lade sig nedstemme, havde man ikke andet at gøre end at acceptere dette og så selvfølgelig få det bedst mulige ud af det. Jeg er da glad for, at vi nu ved, hvad klokken er slået, og altså hvad kontoen er, for det er da klart i forsvarrets som i enhver anden bedrifts interesse at kende sine tal, sine rammer. Skal man købe mest muligt ind, må man vide, hvor meget man har at disponere over – derfor ikke et ondt ord om det. Men det er tragisk for Danmark, at nulløsningen nu er blevet gjort stueren.